

XAVER

časopis banskobystrických bohoslovcov
ročník XVII. 2/2010

*Preto proste Pána žatvy,
aby poslal robotníkov na svoju žatvu!*

(Lk 10, 2)

Z OBSAHU

Rok kňazov u budúcich kňazov.....6

Z diplomových prác.....8

Pokoj Vám.....14

Byť hlasom Dobrého pastiera.....16

Prázdniny naplno.....20

*Pozvaní na svadbu s Ježišom
(Novokňazi)*.....22

Samporskí benediktíni.....26

*Pravdivý k sebe aj voči Bohu
(Rozhovor s Jánom Bucom)*.....28

Chytať a byť chytaný v žite.....31

XAVER

Časopis bohoslovcov
Kňazského seminára
sv. Františka Xaverského v Badíne

vychádza ako občasník
rozširuje sa svojpomocne
ročník: XVII.
číslo: 2/2010

šéfredaktor
Ing. Ján Uhnák

jazyková korektúra
Mgr. Dušan Rončák

teologický poradca
PhDr. Ing. Miroslav Kuric, PhD.

technické spracovanie
Jozef Benčat
coverfoto: Dominik Jáger

adresa redakcie
Kňazský seminár sv. Františka Xaverského
Banská 28
976 32 Badín, Slovakia

tel: (+421) (0) 484182602
e-mail: redakcia@xaver.sk
web: www.xaver.sk
bankové spojenie časopisu
0434002927/0900
cirkevné schválenie
Biskupský úrad B. Bystrica, č. 1377/98

ISSN 1335-2628

šéfredaktor
Ján Uhnák

distribúcia
Peter Lupták

redaktor
Michal Válka

redaktor
František Veverka

redaktor
Peter Piš

redaktor
Miroslav Pintér

Milí bohoslovci,

každá škola je miesto, kde sa mladí ľudia vzdelávajú a vychovávajú. Pobyť na tejto škole je vždy limitovaný. Nikto nežije v škole večne, ani sa tam nedožíva dôchodku. Je čas do školy nastúpiť a je čas z nej aj odísť. Škola znamená prípravu na život, na svoje poslanie vo svete. Seminár je tiež škola, kde dostávame okrem vedomostí aj duchovnú formáciu. „Seminár je zriadený na to, aby jasnejšie a plnšie rozvíjal povolanie kandidátov a aby sa títo podľa vzoru nášho Pána Ježiša Krista, Učiteľa, Kňaza a Pastiera, stali ozajstnými duchovnými pastiermi, pripravenými posväcovať, riadiť a spravovať Boží ľud.“ (Optatam totius 4) „Spolupráca študentov s vedením seminára má zabezpečiť, aby život v seminári prebiehal usporiadaným spôsobom a aby sa v bohoslovcoch podporovala usilovnosť a zmysel pre povinnosť. Preto má byť podporovaná vzájomná dôvera medzi vychovávateľmi a poslucháčmi teológie, aby tak došlo k pravému a účinnému dialógu.“ (Základný poriadok pre formovanie kňazov 24) Dúfam, že sme toto poslanie splnili.

V tieto dni ukončia pobyt v seminári naši bratia šiestaci. Za šesť rokov dorastli nielen na mužov, ale tiež sa stali schopnými pre hlásanie evanjelia v tomto svete. Milí bratia absolventi, nezabúdajte, že nasledovať Krista znamená dať všetko. Ježiš žiada od učeníkov opustiť všetko, vsadiť všetko na jednu kartu, nasledovať Ježiša a neklásť si pritom žiadne podmienky. Toto „opustiť všetko“ sa musí stať trvalým postojom a spôsobom života, ak sa má na ceste nasledovania dať. Od kňazov sa žiada evanjeliový radikalizmus. Nech je pre vás vzorom Mária. Ona je vo veľmi úzkom vzťahu ku kňazstvu. Svojím „áno“ umožnila vtelenie Božieho Slova. Toto „áno“ tiež dala bez podmienok a bez výhrad. Kristova obeť, ktorá sa sprítomňuje v Eucharistii, je predovšetkým jeho obeť, ale je to aj obeť Matky, ktorá spoluobetuje svojho Syna, a je to aj obeť Matky Cirkvi. Túto obeť budete konať denne. Aj vy budete mať účasť na tejto spoluobeti. Spoločenstvo s bratmi vám v tom bude pomáhať. Prajem vám, aby ste svoj život zvládli, aby ste boli prínosom pre našu diecézu.

Vám milí bratia bohoslovci, ktorí sa po prázdninách vrátite do nášho seminára, prajem požehnaný prázdninový čas a čas vzdelávania a formácie v novom akademickom roku. Vďaka za príklad odvahy a zbožnosti. Využite čas mladého života v dobrej príprave na veľké poslanie. My kňazi našej diecézy vás budeme očakávať, aby ste priniesli do našich kňazských radov ducha odvahy a horlivosti, aby naša diecéza omladla príchodom nových pracovníkov do vinice Pána.

Nech Vám Pán žehná!

Vojtech NEPŠINSKÝ
Váš rektor

Ani sme sa nenazdali a neodvratne je tu záver ďalšieho školského roka. To je neklamným znamením toho, že aj náš pobyt v seminári sa naplnil, a tak vám aspoň v krátkosti priblížime niektoré udalosti, ktoré sa u nás udiali alebo na ktorých sme boli my Bohoslovci prítomní.

Nedeľa Dobrého pastiera

V nedeľu 25. apríla bol v seminári „výjazdový deň“. Štvrtá veľkonočná nedeľa je totiž pre náš seminár typická tým, že neorganizujeme deň otvorených dverí, ale my sami opúšťame náš seminár a navštevujeme jednotlivé farnosti, aby sme sa stretli s veriacimi, ktorým podávame svedectvo o svojom povolání, či hovoríme o živote v seminári. Ako tomu bolo tohto roku, kde všade sme boli a ktoré farnosti sme navštívili, sa dozviete v tomto čísle v osobitnom spravodajskom článku.

Požehnanie bohostánku

V utorok 4. mája o pol šiestej hodine ráno naše kroky nekráčali ako obyčajne dolu do našej veľkej kaplnky, ale zamierili hore na poschodie, kde sa nachádza pre verejnosť zvyčajne neprístupná malá Lateránska kaplnka. Tu sa slávila spoločná svätá omša, na ktorej sa aj napriek malému priestoru zišli všetci Bohoslovci aj so svojimi predstavenými. Prečo to bolo v tento deň tak? Po novom oltári a ambóne, požehnaných v novembri, pribudol do kaplnky aj nový bohostánok. Ten vhodne dopĺňa sakrálnu zariadenie kaplnky a dotvára tak rozjímavú atmosféru tohto miesta. Ak by ste ho chceli vidieť aj vy, stačí privrieť časopis, ktorý držíte v rukách, a znovu zhladnúť fotografiu na prvej strane obálky.

Kňaz a filmár v seminári

V piatok 14. mája sme v našom seminári mali veľkú česť privítať vzácnu návštevu, ktorou nebol nik iný ako priamy účastník Druhého vatikánskeho koncilu a zakladateľ spoločnosti Hallel Communication v New Yorku, katolícky kňaz Juraj Török. Pri príležitosti Púte katolíckych médií zavítal do Banskej Bystrice a aj do nášho kňazského

seminára. Mali sme tak jedinečnú možnosť sa s ním osobne stretnúť a vypočuť si jeho rozprávanie o udalostiach z priebehu koncilu, o stretnutí s Matkou Terezou či o iných často dramatických momentoch z jeho bohatého života. Jeho zaujímavé rozprávanie, postrehy a osobné svedectvo kňazského života bolo povzbudením pre všetkých prítomných.

A prví boli poslední...

V pondelok 17. mája sme v našom seminári privítali kňazov našej diecézy, ktorí po mnohých rokoch komunistického útlaku mohli ako prví vyštudovať na území našej diecézy. Bola to posledná skupina spomedzi absolventov nášho seminára, ktorí boli počas tohto Roku kňazov našimi hosťami. Títo úplne prví absolventi študovali ešte v priestoroch seminára dočasne zriadeného na hrade v Slovenskej Ľupči.

O stretnutiach s kňazmi i o ostatných aktivitách, ktoré nám pomohli prežiť celý Rok kňazov v atmosfére väčšieho upevňovania a zjednocovania kňazského spoločenstva našej diecézy, píšeme v tomto čísle tiež v osobitnom článku.

Kňaz včera a dnes VII.

V stredu 19. mája sa v rámci cyklu Kňaz včera a dnes uskutočnilo v seminári siedme, záverečné stretnutie s názvom Kňaz - učeník a ohlasovateľ Kráľovstva. Toto stretnutie ako aj celý cyklus uzavrel diecézny biskup Mons. Rudolf Baláž úvahou nad trvalými hodnotami Kristovho kňaza. Po diskusii bola predstavená publikácia, ktorá obsahuje príspevky z celého cyklu prednášok.

Ďakujeme vám za všetku vašu priazeň a prosíme o modlitby za nás. My zas budeme myslieť v modlitbe na vás, našich čitateľov a dobrodincov.

Prajeme Vám príjemné a požehnané leto!

(vev; du)

foto: archív; Dominik Jáger

Rok kňazov u budúcich kňazov

Rok kňazov vyhlásil Svätý Otec Benedikt XVI. 19. júna 2009 pri príležitosti 150. výročia smrti sv. Jána Máriu Vianneyho, patróna všetkých kňazov. Tento základný údaj o Roku kňazov Vám určite nie je neznámy. Ale možno neviete, ako sme tento rok prežívali v našom seminári. Spomeniem tu štyri skutočnosti, ktorými sme oslavovali tento Rok kňazov my...

Na strednej škole, ktorú som navštevoval, sme mali veľmi dlhú chodbu a na stene popri nej boli zaradom pozavesované tablá absolventov. V našom seminári síce nemáme takú dlhú chodbu, ale tiež tu máme na stene, a to v blízkosti kaplnky, pozavesované tablá absolventov, ktorí už skončili seminár a boli vysvätení za kňazov. Týchto absolventov po jednotlivých ročníkoch pozývali naši predstavení k nám do seminára, aby sa na mieste, kde dozrievalo ich povolanie, stretli a slávil sv. omšu. Na konci sv. omše bola vždy krátka adorácia, pri ktorej sme prosili za jednotlivých kňazov a za im zverených ľudí. Slávením Eucharistie a adoráciou bolo zvýraznené neoddeliteľné puto medzi kňazom a Eucharistiou. Kňaz akoby mal dve prirodzenosti: jednu ľudskú a druhú „eucharistickú“. Veď kňaz a Eucharistia patria neoddeliteľne k sebe, tak ako ryba k vode, či dieťa k matke. Niekedy sa stane, že matka „odloží“ svoje dieťa do domova a ide si svojou cestou. A niekedy sa stane aj

to, že kňaz „odhodí“ Eucharistiu a ide za ilúziou svojho šťastia. Aj to je realita. Boli sme jej svedkami, lebo nie všetci z tých, čo boli na tabľách, ostali aj verní Tomu, ktorý sa mocou ich slov rodil na oltári.

Aby týchto „odložení Eucharistie“ bolo čo najmenej, pridali sme druhý prejav slávenia Roka kňazov – počas týždňa sme modlitbu vešpier obetovali za konkrétnych kňazov. Pred vešperami sa prečítalo meno kňaza, počet rokov, koľko je kňazom, a miesto, kde pôsobí. Takto sme sa pokúsili modlitbou posilniť puto medzi konkrétnym kňazom a Eucharistiou, teda živým Ježišom.

Veľmi významným slávením Roka kňazov bola naša spoločná púť do Večného mesta. Vrcholom tejto púte bola audiencia u Svätého Otca, na ktorej nás aj osobitne pozdravil. Myslím, že je na mieste pripomenúť si slová, ktoré nám povedal: „Milí seminaristi, prajem vám,

nech púť k hrobom apoštolov počas Roka kňazov posilní vašu vernosť Kristovi, ktorý vás volá, aby ste mu veľkodušne slúžili v bratoch a sestrách.“

Benedikt XVI. nás vyzval, aby púť k hrobom apoštolov posilnila našu vernosť Kristovi. Aj heslom kňazského roka bolo Vernosť Kristovi, vernosť kňazstvu. Posilnenie vernosti sme si mali vyprosovať pri hrobe sv. Petra. Ale sám Peter nebol dokonale verný. Aj on napriek veľkým a hrdinským vyhláseniam zaprel. Tak prečo sme mali prosieť o vernosť jeho? Pretože Peter je aj napriek vlastnej slabosti príkladom vernosti. Jeho život nám hovorí, že verný človek, verný kňaz nie je človek dokonalý, stopercentný a bezhriešny. Je to človek, ktorý žije v istote, že sa stále môže opierať o Ježiša, o jeho srdce. Vie, že je skalou nie pre svoju dokonalosť, ale preto, že je opretý o Skalu, ktorou je Pán. Verný človek vie, že Ježišovi stačí aj nedokonalá a slabá láska človeka, pre ktorú sa dennodenne s námahou rozhoduje. Myslím, že veľkosť kňaza nie je vo vonkajších aktivitách, ale v jeho vnútornom každodennom zápase o tú nedokonalú a slabú lásku voči Ježišovi. Keď sme Ježišovi verní vďaka jeho pomoci, sme aj neustále ním posielaní slúžiť svojim bratom a sestram. Ježiš nás posielala vstúpiť do vzťahov s druhými ľuďmi. Ježiš vstupuje do kúska Chleba v tichosti, nenápadne. Naše oči síce nemôžu zachytiť moment premenenia, ale veríme, že na slová kňaza Ježiš vstupuje do kúska chleba. Aj kňaz má vstúpiť do vzťahov pokorne a s úctou voči človeku, voči bratom i sestram. Eucharistia je školou vzťahov, školou služby. Vzťah kňaza s Eucharistiou zaväzuje ku vzťahom s ľuďmi.

V našom seminári boli organizované raz do mesiaca aj cykly prednášok s názvom Kňaz včera a dnes. Prednášky pomáhali prehliť biblický i teologický pohľad na kňazstvo. Tieto večerné stredajšie stretnutia boli ponúknuté aj verejnosti, takže boli príležitosťou stretnúť sa nielen s kňazmi, ale aj s laickými veriacimi.

Takto prežívali Rok kňazov budúci kňazi. Hoci sa tento rok už skončil, nech je novým začiatkom. Možno aj v tom, že kňazi viac vstúpia do vzťahov s ľuďmi tak, ako Ježiš vstupuje do kúska chleba. Nech je posilou a uistením pre všetkých kňazov, že vždy sa môžu oprieť o svojho Pána, ktorému stačí aj naša nedokonalá láska.

Kristovo tajomstvo odkryté vo svätej omši

Svätá omša, alebo iným slovom Eucharistia, je pojem, ktorý je veľmi zaujímavý. Jej etymologický význam obsahuje grécky výraz eucharistó, čo znamená vzdávať vďaky alebo ďakovať.

Je to výraz, ktorý sa používal aj v profánnom zmysle a znamenal uznanie, vďačnosť a poďakovanie. V kresťanskom kulte označoval určitý efekt slávenia, resp. dôsledok, ale nie podstatu. Možno teda predpokladať, že dôvodom vzniku takéhoto názvu bola hlboká skúsenosť kontaktu s tajomstvom, čo viedlo účastníkov k prejavu vďačnosti a čo sa nakoniec prejavilo aj v názve svätej omše, ako Eucharistie.

V symbole viery celá Cirkev vyznáva tajomstvo Najsvätejšej Trojice a tajomstvo jej vôle podľa jej „dobrotivého rozhodnutia“ (Ef 1,9) o celom stvorení: Otec uskutočňuje „tajomstvo svojej vôle“ tak, že dáva svojho milovaného Syna a svojho Ducha Svätého na spásu sveta a na slávu svojho mena. Také je Kristovo tajomstvo, zjavené a uskutočnené v dejinách podľa určitého zámeru, podľa múdro usporiadaného „rozhodnutia“, ktoré svätý apoštol Pavol nazýva „plán tajomstva“ (Ef 3,9) a ktoré zasa patristická tradícia nazýva „ekonómiou spásy“ (KKC 1066).

Toto dielo vykúpenia ľudstva a dokonalej oslavy Boha, ktorého predhrou boli veľké Božie skutky uprostred ľudu Starého zákona, uskutočnil Ježiš Kristus predovšetkým veľkonočným tajomstvom svojho požehnaného umučenia, zmŕtvychvstania a slávneho nanebovstúpenia, ako to vyjadril aj pápež Benedikt XVI.: „Pán prichádza v ústrety človeku, stvorenému na Boží obraz a podobu (porov. Gn 1,27), keď sa stáva spoločníkom na jeho ceste.“

V tomto veľkom tajomstve „svojou smrťou premohol našu smrť a svojím zmŕtvychvstaním obnovil nám život“. Lebo z boku Ježiša Krista, prebodnutého na kríži, sa zrodilo obdivuhodné tajomstvo celej Cirkvi. Preto Cirkev v liturgii slávi predovšetkým veľkonočné tajomstvo, ktorým Kristus zavŕšil dielo našej spásy. Toto veľké Kristovo tajomstvo Cirkev slávi a ohlasuje vo svojej liturgii, aby veriaci z neho žili a svedčili o ňom vo svete. V Eucharistii je celé duchovné dobro Cirkvi, to jest Kristus, náš veľkonočný Baránok. V liturgii, ktorou sa uskutočňuje dielo nášho vykúpenia,

a nadovšetko v eucharistickej obete, najviac prispieva k tomu, aby veriaci svojím životom prejavovali a iným odhaľovali Kristovo tajomstvo a skutočnú povahu celej Cirkvi.

Liturgia je aj účasťou na Kristovej modlitbe, ktorou sa Kristus obracia na Otca v Duchu Svätom. Každá kresťanská modlitba nachádza v liturgii svoj prameň a svoj cieľ. Prostredníctvom liturgie sa vnútorný človek zakoreňuje a upevňuje v nesmiernej láske, ktorou nás miluje Otec vo svojom milovanom Synovi (KKC 1073).

Liturgia je „činnosť“ úplného Krista. Tí, čo ju teraz slávia povznesení ponad znaky, sú už v nebeskej liturgii, kde je slávenie naplno spoločenstvom a sviatkom. Túto liturgiu slávi celé spoločenstvo, ktoré je zjednotené so svojou hlavou – Kristom. Liturgické slávenia nie sú však súkromnými sláveniami, ale sú slávením Cirkvi, ktorá je sviatosťou jednoty, čiže svätým ľudom, zhromaždeným a usporiadaným pod vedením biskupov.

Jednotu tajomného tela Cirkvi utvára Eucharistia. Tí, ktorí prijímajú Eucharistiu, sú užšie zjednotení s Kristom. Preto ich Kristus spája so všetkými veriacimi do jedného tela – Cirkvi. Eucharistia nás zaväzuje aj voči chudobným. My musíme spoznať Krista aj v tých najchudobnejších, jeho bratoch. V tajomstve Eucharistie, ktorú nám zanechal Kristus, je zahrnuté všetko pre každodenný kresťanský život, aby veriaci mohli byť podobní Ježišovi. Cirkev „koná Eucharistiu“ a „Eucharistia buduje Cirkev“, ktorá je veľmi spojená s tajomstvom Zeleného štvrtku. Cirkev bola založená ako spoločenstvo Božieho ľudu v apoštolskom spoločenstve tých dvanástich, ktorí sa pri Poslednej večeri stali účastníkmi Pánovho tela a krvi pod spôsobom chleba a vína. Od toho času až do skončenia vekov sa buduje Cirkev týmto zjednocovaním so Synom Božím, ktoré je zárukou večnej Paschy.

MANŽELSKÝ ORCHESTER

Manželstvo možno metaforicky prirovnať k orchestru. Ako orchester vydáva pri hre krásnu symfonickú melódiu, tak aj manželstvo má „vydávať“ krásnu jednotu.

K tomu, aby orchester hral krásne, je však potrebné, aby jeho jednotliví členovia boli majstri vo svojom odbore, a to si vyžaduje tréning. Nástroje musia byť spolu zladené. Každý jednotlivý nástroj musí byť zladený so všetkými ostatnými nástrojmi. A každý jednotlivý nástroj musí mať zladené všetky struny, klapky alebo klávesy. A nesmie ani jeden chýbať. Nestačí však mať iba všetko pohromade. Musia vydať zvuk. A treba aj dirigenta, ktorý je jednotiacim princípom celého telesa.

Podobne aj v manželstve treba, aby v ňom boli prítomné všetky zložky. Nemôže chýbať ochota k obete, aj keď by bola výborná komunikácia medzi manželmi, a opačne. Nemôže tam byť nesúlady, a to ani v komunikácii, ani v skutkoch. Nemôžu tam byť skutky, ktorých každý má iné „ladenie“, t.j. sebecké motívy. Všetko musí ladiť. A všetko sa musí trénovať. Nestačí veľká ochota k obete na úkor maličkaj snahy o prijatie druhého. Nestačí jeden deň sa snažiť o jednotu a druhý nie, raz o ňu bojovať a potom to vzdať. Takto skompletizovaný a zladený „orchester“ vlastností tvorí to správne „teleso“ manželstva, kde všetko krásne zapadá a z mnohého sa stáva jedno, kde nastáva hlboká premena v jedno a takto vytvorený súlad je podkladom pre nádhernú symfóniu manželského aktu. No manželstvo potrebuje ešte jednu nevyhnutnú zložku: dirigenta – Boha.

Všetko spolu tvorí jeden celok, ktorý rešpektuje určitý proces dozrievania a postupného hlbšieho zjednocovania. A ako sa pri svätej omši stále prehĺbuje vzťah s Bohom postupným lepším prežívaním jednotlivých tajomstiev Eucharistie, tak aj sa manželská jednotu neustále prehĺbuje a posilňuje postupným čoraz hlbším a plnším spoznávaním partnera a seba a prehĺbovaním vzájomného vzťahu.

Bytostná jednota Krista a Cirkvi živená Eucharistiou, ktorá určitým spôsobom tvorí Cirkev tým, že je Kristovým telom, je najdokonalejším vzorom a zároveň aj zdrojom a prameňom každej ďalšej jednoty v jeho Tele a osobitne jedinečnej jednoty bytostí, ktoré sa spájajú najplnšou intimitou tela, takže sa mu najdokonalejšie stávajú podobnými v jeho sebadarovaní Cirkvi.

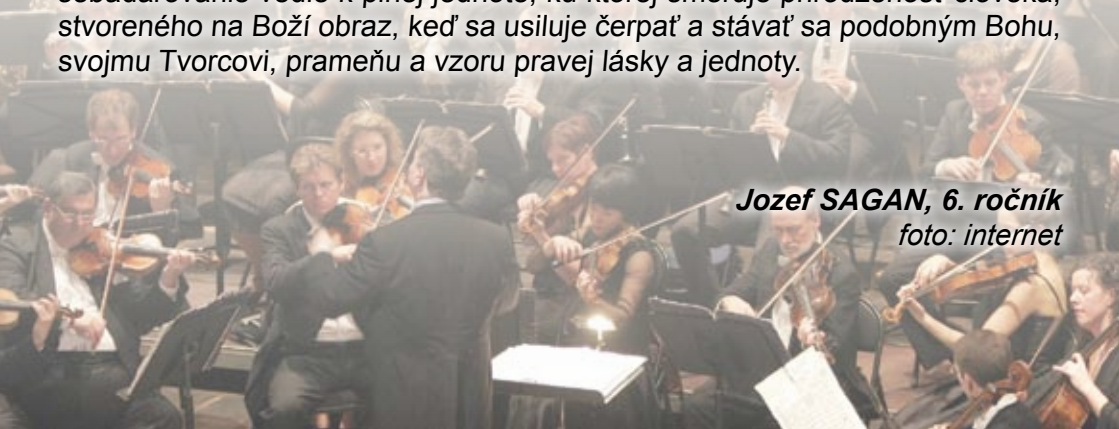
Boh ako dokonalé bytie v Trojici je tým najlepším vzorom jednoty. Každá osoba je v Bohu plne obdarovaná i plne darujúca sa v dokonalej jednote. Keďže človek pochádza z tejto lásky a jednoty a je stvorený na obraz a podobu Trojice, každá ľudská jednota, a najplnšie práve manželská jednota, je prejavom a odrazom tejto božskej jednoty. Boh dáva človeku dôstojnosť a hodnotu bytosti chcenej pre ňu samu. Preto človek nemôže existovať ako bytosť sama pre seba, ale svoje naplnenie a skutočné spoznávanie nachádza v jednote s druhou osobou alebo osobami.

Náročnosť dosahovania ľudskej jednoty a hlavne jednoty manželskej potvrdzuje vysokú hodnotu a dôstojnosť tejto jednoty. Boh v osobe Ježiša Krista prišiel na svet, aby zjavil seba samého a zároveň aby zjavil človeku pravdu o sebe samom a aby mu prinavrátil dôstojnosť Božieho dieťaťa, ktorú stratil v raji. Tým, že zanechal viditeľný dar svojej lásky – Eucharistiu, Boh dáva človeku seba samého, aby mal človek podiel na jeho božstve. Eucharistia je zdrojom mystickej jednoty Krista s jeho nevestou Cirkvou. Je zároveň zdrojom každej manželskej jednoty. Ako božský dar trojičnej jednoty je tým samým najlepším prameňom pre ľudskú jednotu. Preto aj v dnešnej dobe je možné budovať opravdivú manželskú jednotu, pretože človek vo svojej prirodzenosti a vo svojej ľudskej dôstojnosti je v akejkol'vek dobe a v akýchkoľvek ťažkostiach stále osobou, stvorenou Bohom na jeho obraz a podobu.

Pravá manželská jednota je odrazom jednoty Tvorcu každej ľudskej jednoty. Preto je prirodzenosť človeka nasmerovaná k sebadarovaniu, ktoré človek ako obdarované bytie nevyhnutne potrebuje k opravdivej jednote. Toto sebadarovanie vedie k plnej jednote, ku ktorej smeruje prirodzenosť človeka, stvoreného na Boží obraz, keď sa usiluje čerpať a stávať sa podobným Bohu, svojmu Tvorcovi, prameňu a vzoru pravej lásky a jednoty.

Jozef SAGAN, 6. ročník

foto: internet

Naše dieťa prepadlo drogám

Môže Boh pomôcť?

Problém drogovej závislosti je dnes dosť značne rozšírený a mnoho sa pracuje na prevencii, teda včasnom predchádzaní tomuto fenoménu. Keď sa však pozrieme na výsledky štatistík o drogovej situácii na Slovensku, nevidieť nejaký veľký úspech. Počet tých, ktorí sa dostávajú do kontaktu s drogou stále rastie, no počet tých, ktorí sa chcú dať liečiť, sa akoby ustálil. Teda ostáva mnoho tých, ktorí ani nemajú záujem o vyviaznutie z tejto situácie. Každý problém má však svoje príčiny – korene, ktoré ho spôsobujú.

Hľadal som poznatky o príčinách v jednej z komunít pre návrat narkomanov do života menom Cenacolo. Jej základnými prostriedkami sú modlitba, práca a priateľstvo. Účinnosť zariadení, ktoré pracujú na čisto prirodzených metódach, teda bez akejkoľvek spomienky Boha, je menej než 10 %. V komunite Cenacolo a jej podobných je to 70 - 80 %.

Základnou túžbou človeka je milovať a byť milovaný. Prvým miestom, kde sa má táto túžba naplňovať, je rodina. Avšak človek nemôže milovať, ako chce, ani nemôže byť milovaný, koľko by si prial. Keďže rodičia sú obmedzení a nemôžu milovať, ako by chceli, zostáva v duši každého človeka nevyplnená prázdnota. A prázdnoty sú všade nebezpečné. Ak človek nemá túto prázdnotu naplnenú, je veľmi pravdepodobné, že sa bude utiekať k únikom – workoholizmu, závislosti na počítačoch a iné. Ak je však táto prázdnota veľmi veľká a pridajú sa k nej aj ďalšie faktory, je veľmi veľké riziko, že človek sa začne utiekať k drogám, aby túto bolestnú prázdnotu zaplnil.

Akokoľvek by sa teda rodičia namáhali, nedokážu milovať dieťa tak, aby ho ich láska obšťastňovala a uspokojovala natoľko, že by nepotrebovalo hľadať za lásku náhradu. Preto je ideálna taká výchova človeka, keď ho jeho vychovávateľ svojou nedostačujúcou láskou usmerňuje na nekonečnú lásku, ktorá vyplní tú prázdnotu, do ktorej nemôže preniknúť nič stvorené a do ktorej vchádza a ktorú naplňa iba Boh.

V Cenacole zistili, že najhlavnejším problémom sa zdá byť nedostatočná komunikácia v rodine. Tiež všetci rodičia tvrdia, že sa starali hlavne o materiálne zabezpečenie detí na úkor duševného. Deti mali všetko, ale nemali ich samotných – ich blízkosť, ich lásku, čas na komunikáciu. Deti sa rodičom postupne úplne odcudzili. Vníмали to, že rodičia o ich problémy nemajú záujem. Všetci rodičia však potvrdili aj problém, že v žiadnej rodine nebol prítomný aktívny kresťanský život. Mnohí rodičia

charakterizovali predošlý život viery v ich rodine podobne, ako jedna z matiek: „Myslela som, že stačí veriť a nie je dôležité praktizovať vieru.“ Aj istí odborníci z USA tvrdia, že podľa štatistík nie je veľký rozdiel, či je dieťa z cirkevného prostredia alebo nie, a aj z vlastnej praxe potvrdzujú, že je to tak. Ale hovoria tiež to, že sa nestretli s prípadom, že by dieťa prepadlo drogovej závislosti, keď sa rodina večer spolu modlievala. Jedni z rodičov aj hovorili, že venovali mnoho síl a času, aby dobre vychovali svoje deti, ale bez Boha sa im to nepodarilo.

Pápež Ján Pavol II. sa vo svojom liste rodinám vyjadruje k postaveniu Boha v rodine slovami: „Ženích je s vami. Ježiš ohlasuje túto pravdu svojou prítomnosťou na svadbe v Káne a vykonaním svojho prvého ‚znamenania‘ – premenením vody na víno. Je dobrým pastierom, ktorý vodí svoje ovce po pastvinách života a stavia sa proti dravým vlkom, vždy odhodlaný vytrhnúť im ich z hrtana: každého člena rodiny. Ježiš stále opakuje: ‚Ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta.‘“ Ten, ktorý pomohol manželom, ktorí boli v núdzi už na vlastnej svadbe, im chce pomáhať aj naďalej. Je teda nevyhnutné, aby Ježiš Kristus prebýval v rodine ako jej člen.

Svätý Otec hovorí aj o prostriedku, ktorým Boží Syn prebýva medzi nami. Na prvom mieste je to modlitba, veď kde sú dvaja alebo traja zhromaždení v mene Krista, tam je on medzi nimi (porov. Mt 18,20). Modlitba posilňuje pevnosť a duchovnú celistosť rodiny a privádza ju k tomu, že má účasť na Božej „pevnosti“. Duch Ježiša Krista podnecuje rodičov k láske, k starostlivosti o dieťa a dáva im aj múdrosť pre správnu výchovu. On odhaľuje pravdu a upozorňuje rodičov na symptómy, ktoré prezrádzajú možné problémy, aby rodičia v sile modlitby mohli pracovať na riešení.

Pápež tiež hovorí, že každý z nás potrebuje svoju matku. Aj Cirkev potrebuje svoju matku a aj každá rodina ako domáca, miniatúrna cirkev ju potrebuje. Ježiš to vedel, a tak nám, keď zomieral, zanechal svoju matku Pannu Máriu. Boh Otec zveril svojho Syna do jej výchovy. Aj my máme vzývať túto múdru Matku, aby nás viedla a vychovávala k poznaniu jej Syna. Jej sa má odovzdávať rodina, aby ju viedla na ceste za Ježišom Kristom. Túto skúsenosť potvrdzujú mnohí svätci, ktorí sa venovali výchove, napríklad bl. Matka Terézia z Kalkaty, sv. Don Bosco a mnohí ďalší, ako aj sr. Elvíra, zakladateľka komunity Cenacolo.

POKOJ VÁM!

Tragédia nevšedných rozmerov i posolstvo Božieho milosrdenstva spojené v jednej nedeli, ktorú sme prežili v Poľsku.

Hoci sa naša seminárna púť do Sanktuária Božieho milosrdenstva v krakovských Lagievnikoch odohrala už pred dlhším časom, zanechala v nás hlbokú stopu. Uskutočnila sa totiž v čase, kedy mali Poliaci vyhlásený štátny smútok, len deň po leteckom nešťastí, pri ktorom

zahynulo 96 osôb. Delegácia politických, kultúrnych, ale i cirkevných predstaviteľov, ktorí chceli vzdať hold obetiam katyńských popráv v Rusku, už do svojho cieľa nepriletela. Spadli a zahynuli tesne pred svojím cieľom. Okrem prezidenta Lecha Kaczynského a iných osobností na palube lietadla zahynul aj vojenský ordinár Tadeusz Ploski, pravoslávny duchovný Miron Chodakowski i ďalší kňazi.

Bola to tragédia nevšedných rozmerov. Do Poľska ihneď smerovalo množstvo sústrastných a kondolenčných pozdravov a telegramov, v ktorých bola vyjadrená účasť s trpiacim národom. Pred tragédiou takýchto rozmerov však cítime akúsi ľudskú obmedzenosť a ohraničenosť. Naše slová sa len ťažko dostávajú na povrch a len čiastočne vyjadrujú naše city, pričom skoro už vôbec nedokážu vyjadriť našu túžbu po živote. Cítime, že sú veľmi obmedzené, pretože nedokážu nič zmeniť na prežívanej bolestnej skúsenosti. A pritom v sebe nosia obrovskú nádej. Že možno..., a keby...

Do tohto ovzdušia v onú spomínanú nedeľu silno zaznievali Kristove slová z evanjelia Nedele Božieho milosrdenstva: „Pokoj vám!“ Na prvý pohľad znejú veľmi paradoxne. Veď ako môžu byť pokojní tí, čo prežívajú tragédiu, smútok, utrpenie, bolesť, stratu, odchod blízkych? A predsa Kristove slová sa nemenia a stále hlásajú: „Pokoj vám!“ Musíme však pochopiť ich kontext, aby sme mohli vyjadriť ich hĺbku.

Aj tieto slová zaznievajú v trýznivej situácii, keď apoštoli stratili svojho Majstra. Hoci už počuli svedectvá niektorých žien a učeníkov o jeho zmŕtvychvstaní, stále tomu nemôžu uveriť. Vedť také čosi bezprecedentné sa tak často nestáva. To nie je jedno-ducho možné. Apoštoli skôr myslia na to, že ho ktosi ukradol. Hoci verili, že Ježiš je Boží Syn, a očakávali raz aj zmŕtvychvstanie, vôbec si to nevedeli ani len predstaviť. Až keď sa im zjavil sám Kristus, ich nevieru musela kapitulovať.

Kristove slová „Pokoj vám!“ sú teda nielen príslubom, ale i darom a naplnením pokoja, lebo zazneli od Toho, ktorý premohol smrť. On premohol to najväčšie ľudské zlo, v porovnaní s ktorým sú ostatné trápenia čímsi bezvýznamným, a predsa nie nezanedbateľným. Vedť aktuálne prežívaná ťažkosť je pre nás tou najťažšou, a predsa nie neprekonateľnou.

Preto Kristus má právo použiť tento pozdrav aj v tej najťažšej chvíli života, podobnej tej, akú prežívali Poliáci v sobotu Veľkonočnej oktávy roku 2010. Pravý a skutočný pokoj im mohol darovať jedine ten, ktorý zvíťazil nad tým, čo sa ich tak bolestne dotklo, nad smrťou. Jedine od Zmŕtvychvstaleho môžu Poliáci čerpať pravú a skutočnú nádej, ktorá je vyplnením života. Tieto Kristove slová nie sú teda paradoxom situácie, ale tým najúžasnejším a najveľkolepejším pozdravom, aký mohli Poliáci v onen deň dostať.

Byť napojený na Krista a na jeho život znamená nosiť v sebe pokoj. Ale nie pokoj ako statický stav akéhosi ničnerobenia, ale ako stav vyrovnanosti s každou situáciou, ktorú život prinesie. Lebo s Kristom máme nádej, že všetko, i to najťažšie, sa dá zvládnuť a prekonať. A toto Kristus daruje nielen Poliakom, ale i celému svetu a každému jednotlivcovi zvlášť. Preto hľadajme pokoj a vnútornú vyrovnanosť tam, kde ju možno naozaj nájsť – v Kristovej prítomnosti, pri modlitbe, adorácii, v živote s ním.

BYŤ HLASOM DOBRÉHO PASTIERA

alebo

Skôr než k vám budeme poslaní...

Štvrtá veľkonočná nedeľa, Nedeľa Dobrého pastiera, je zasvätená modlitbám za nové kňazské a rehoľné povolania. Pri tejto príležitosti sa bohoslovci a predstavení badínskeho seminára rozchádzajú do farností Banskobystrickej diecézy, aby všetkým veriacim farností sprítomnili svoje povolanie a priblížili život v kňazskom seminári.

Farnosť: **Dudince**

Farár: **Michal Baláž**

Počet bohoslovcov: **5**

Na Nedeľu Dobrého pastiera odchádzajú vždy bohoslovci do farností. Je to jedna z akcií, na ktoré sa veľmi teším. Keďže som vo 4. ročníku, zažil som už štyri takéto skúsenosti a každá z nich bola veľmi pozitívna. Človek tu spoznáva krásu našej diecézy. Tento rok som bol v Dudinciach. Vybral som

sa tam spolu so štyrmi ďalšími spolubratmi: Petrom Píšom, Mirom Pintérom, Petrom Luptákom, na čele s diakonom Jankom Strečkom, ktorý ľudí povzbudzoval svojimi

kázňami na všetkých svätých omšiach. Na mieste nás privítal mladý kňaz Michal Baláž, s ktorým nás spája dobré priateľstvo ešte zo seminára. Prišli sme tam v sobotu poobede a začali sme

hneď zhurta, dobrým futbalom. Po ňom nás čakalo stretnutie s mladými, svätá omša, po nej opekačka s birmovancami.

V nedeľu sme šli na tri sväté omše. Najskôr do Plášťoviec, potom do Hrkoviec a nakoniec do Dudiniec. Obedovali sme v rodinách. Poobede sme mali ešte adoráciu a dialógy s veriacimi, po ktorých nám vdp. Michal Baláž ukázal pýchu mestečka – kúpele. Mňa osobne veľmi oslovilo prostredie a ten úžasný pokoj, ktorým žije toto mestečko. Povzbudením mi boli mladí, ktorí nám vytvorili úžasnú atmosféru, a hoci sme sa poznali len krátko, reč nikdy neviazla. Veľká vďaka veriacim z Dudiniec!

Vladimír Václavík, 4. ročník

Farnosť: Podhorie
Farár: Miroslav Spišiak
Počet bohoslovcov: 5

Niektorí bohoslovci s naším študijným prefektom Miroslavom Kuricom sme prijali pozvanie do farnosti Podhorie. V sobotu sme pomáhali pri úprave okolia fary a večer sme sa zúčastnili spolu s mladými z farnosti prezentácie s názvom – Voda : O ťažkých podmienkach života mladých v Afrike a ich túžbe po zmene, ktorú organizovalo Hnutie kresťanských spoločenstiev detí ERKO. V nedeľu sme asistovali na dvoch svätých omšiach. V Močiari, kde bola omša o 9.00 hod., bohoslovcov dobre poznajú, keďže sa tu nachádza Dom sv. Františka, ktorý je v správe seminára a slúži na rôzne podujatia seminára, ako sú miništratské tábory a duchovné cvičenia, alebo na rekreáciu a turistiku. Druhá sv. omša bola o 10.00 hod. vo farskom kostole v Podhorí. V homílii otec prefekt zdôraznil význam a hodnotu duchovného povolania. Nedeľa Dobrého pastiera vyvrcholila tradičným výstupom na Žakylský hrad. Boli tu zastúpené všetky vekové kategórie: mladí, starší, ale aj rodiny s deťmi. Panovala tu veľmi dobrá atmosféra podporená aj príjemným jarným počasím.

Jozef Mikula, 4. ročník

Farnosť: Podlavice
Farár: Daniel Bédi
Počet bohoslovcov: 8

Skupina bohoslovcov, v ktorej som bol ja, bola v pomerne blízkej farnosti, a to v Podlaviciach, hneď za Banskou Bystricou. Najväčším zážitkom počas tohto poldňa, ktorý sme tam strávili, bola svätá omša. Slávil ju náš otec špirituál spolu s miestnym pánom farárom. Táto svätá omša bola taká rodinnejšia. Boli tam celé rodiny od tých najmenších až po tých najstarších. A ešte spieval mládežnícky spevokol. Miestny kňaz vysluhoval sviatosť krstu, ktorá bola tiež vo svätej omši. Pri otázke kňaza počas krstu rodičom dieťaťa, či ho budú vychovávať vo viere, odpovedali tak trochu tichšie, ale spolu s nimi aj chlapec, ktorý sedel za nimi, hlasným „áno“. Po omši sme ešte strávili nejakú tú chvíľu rozhovormi s mladými. Tiež sme boli pozvaní na obed, počas ktorého zaznelo mnoho zaujímavého a aj vtipného.

Marek Melich, 1. ročník

Farnosť: Partizánske – mesto**Farár: Miroslav Baláž (dekan)****Počet bohoslovcov: 5**

V nedeľu ráno sme sa traja prváci a jeden triťák vybrali na cestu do farnosti Partizánske – mesto. Cesta trvala vyše hodinu. Trochu sme síce blúdili po meste, no napokon sme dorazili pred farský kostol, a to práve keď končila prvá sv. omša, na ktorej bol už prítomný diakon Ján Kraus, ktorý prišiel do Partizánskeho zo svojho „praxového“ pôsobiska v Prievdzi. Privítali sme sa s pánom dekanom i kaplánom Zdeňkom Zoltánfím. Potom sme sa už v kompletnej zostave zúčastnili na slávení svätých omší o 9.30, ktorá bola prednostne určená deťom, a o 11.00. Počas nich nás diakon v príhovore povzbudil, ako sa o nás Pán Ježiš – Dobrý pastier – láskyplne stará a vedie životom (pre deti to aj názorne ukázal). My sme zase boli povzbudení z domácich farníkov, ktorí sú veľmi srdeční. Po obede o 15.00 sme v krátkej adorácii spoločne poďakovali Bohu za duchovné povolania a zároveň sme prosili za nové. Hneď potom bola diskusia, kde sme okrem iného predstavili, ako sa pripravujeme na kňazstvo. Večernú omšu sme už nestihli, ale sme sa spoločne vydali na cestu do seminára. Ďakujem Pánovi dekanovi a všetkým pomocníkom za pohostinnosť a všetkým ľuďom za prijatie a za čas, ktorý nám venovali.

Martin Kováč, 3.ročník

Farnosť: Turčianske Teplice**Farár: Pavol Kollár SchP.****Počet bohoslovcov: 4**

Ráno 25. apríla sme sa vybrali z Badína do Turčianskych Teplic ako štyria pútnici na stretnutie s veriacimi a slávenie Eucharistie, na čo sme sa už niekoľko dní tešili. V zastúpení šiesty, piaty a dva razy tretí ročník sme tvorili pomerne pestrú paletu reprezentujúcu náš seminár. Po príchode do tohto krásneho mestečka v Turci sme sa zúčastnili počas doobedia na troch svätých omšiach, pri ktorých mal homíliu diakon Erik Hanzen. V mysli mi najviac utkvela posledná z nich – sv. omša za účasti detí, kde hlavne páter Juraj vytvoril radostné spoločenstvo zhromaždených veriacich, zaiste prevažne tých najmladších. V poobedňajších hodinách sme sa vzájomne obohatení vybrali na spiatočnú cestu vlakom cez tunely a krásnu prírodu späť do Banskej Bystrice a Badína.

Peter Baláž, 5. ročník

Farnosť: Socovce**Farár: Vladimír Maslák****Počet bohoslovcov: 4**

Z víkendu prežitého v malej dedinke Socovce s 232 obyvateľmi a v Kláštore pod Znievom si nadhlo zapamätám kňaza, ktorý žije nielen s ľuďmi, ale aj pre ľudí. Žije pre „bezdomovcov“, ktorým dokázal dať domov. Nebojí sa s nimi pustiť do akejkoľvek práce. Čo sa týka jemu zverených „bezdomovcov“, je vidieť, že si vážia to, čo majú, a snažia sa tam spoločne žiť i pracovať tak, ako najlepšie vedia a môžu. Tiež sem patrí aj čas prežitý s deťmi, ktoré sa vedia zabaviť, vedia sa smiať v tomto nie ľahkom svete. Toto mi chýba u mnohých detí, a tu som videl, čo je to detská radosť.

Marián Husár, 1. ročník

Farnosť: Modrý Kameň**Farár: Marek Veverka****Počet bohoslovcov: 4**

V sobotu krátko po poludní sme nastúpili do autobusu smerom na Veľký Krtíš. Vystúpili sme v Modrom Kameni, kde nás čakal miestny pán farár. S láskou nás prijal a ukázal nám faru a kostol. O 16.00 sme už boli v kostole, kde diakona Petra Ondrika čakalo asistovanie pri sobáši a o hodinu vyslúženie krstu. Po týchto obradoch nasledovala svätá omša, na ktorej nás privítali miestni veriaci s úsmevom a koláčmi. Na večer už bola naplánovaná opekačka s mladými. V noci sme sa spolu s pánom farárom i mladými vydali na kalváriu. Na druhý deň ráno sme mali dve sväté omše na filiálkach a o 10.30 farskú svätú omšu, ktorá zahrňovala aj dialógy s farníkmi. Po omši nasledovali ešte tri krsty a o poobede jeden pohreb. Odchádzali sme až vo večerných hodinách s príjemným pocitom prijatia a príjemne prežitého času.

Marek Borko, 1. ročník

Za príjemné a hodnotné prežitie víkendu Dobrého pastiera ďakujeme všetkým veriacim. Nech ich Pán naplní svojimi milosťami a odmení ich štedrosť duchovným povolaním aj z ich farností.

Miroslav PINTÉR, 4. ročník, a František VEVERKA, 3. ročník

foto: archív; internet

Prázdniny naplno...

Ani sme sa nenazdali a pomaly sa nám priblížil čas prázdnin. My seminaristi sme ich už začali, niektorí si ešte pár dní do ukončenia školského roka musia počkať. No okrem prázdnin prichádza i čas dovolení, čas oddychu, ale i práce, najmä tej v domácnosti. Mnohí z nás si už dávno dopredu robia plány, ako tieto chvíle využiť. Využiť pre niečo zmysluplné, využiť pre čas s rodinou, pre čas oddychu, čas zábavy, čas...

Možnosť na využitie prázdnin je veľmi veľa a záleží na nás, ako ich využijeme. Zmysluplne, účelne, no môžeme ich prežiť len tak bez zmyslu. A to nie je to správne. Dostali sme čas a ten sa musíme naučiť využívať, využiť ho čo najviac v budovaní pravej ľudskosti. Byť človekom, opravdivým človekom, to je poslanstvo každého kresťana. Kresťan, to je človek, ktorý naplno žije svoju ľudskosť. A na toto by sme nemali zabudnúť ani počas týchto prázdnin. Cirkev nás vo svojej múdrosti neustále učí, ako byť opravdivým človekom, dáva nám vzory, ako ísť touto cestou. A je tomu tak aj počas prázdnin. Cirkev nám dáva takéto vzory ľudskosti vo svojich svätých. A počas prázdnin sa nám ich prihovára niekoľko.

Na začiatku, hneď 3. júla, sa k nám prihovára svätý apoštol Tomáš. Asi najznámejšia scéna o Tomášovi v evanjeliách je tá, keď ho stretáme ako toho, kto pochybuje. Pochybuje o zjavení a zmŕtvychvstaní Krista, ktorý sa zjavil apoštolom, kým tam Tomáš nebol. Kristus sa zjavil apoštolom ako spoločenstvu, a práve v tú chvíľu tam Tomáš nebol. Nebol súčasťou tohto spoločenstva. Kristus sa zjavuje spoločenstvu. A to je Tomášov odkaz pre nás: budovať spoločenstvo. Spoločenstvo s bratmi a sestrami. Budovať vzájomné vzťahy. A tak vo vzťahoch hľadať a upriamovať svoj zrak na Krista.

Trochu neskôr, 30. júla, sa nám prihovára naša slovenská svätica – blahoslavená sestra Zdenka Schelingová. Známa je jedna jej myšlienka: „Za mrakmi je moje milované slnko.“ Čas prázdnin je najmä čas tepla, slnka, a to by sme radi zažívali aj počas celého života. Slnko vo vzťahoch, v práci. Avšak niekedy prichádzajú i mraky. Bolesť, utrpenie, nepohoda, nezhoda. Blahoslavená sestra Zdenka nám však upriamuje pozornosť na nádej. Nádej, že za mrakmi je slnko. To je ďalšia výzva pre nás: upevňovať svoju nádej, nádej v Krista.

Bl. sestra Zdenka nás učí žiť v nádeji, že aj „za mrakmi je slnko“.

Podľa sv. Terézie Benedikty od Kríža milovať Boha znamená milovať človeka.

Pár dní po sestre Zdenke, teda 9. augusta, nám Cirkev predstavuje osobu svätej Terézie Benedikty od Kríža, známej ako Edita Steinová. Celý život človeka je o láske, o láske k Bohu a láske k človeku. Svätá Edita Steinová raz vypovedala i túto myšlienku: „Naša láska k človeku je meradlom našej lásky k Bohu.“ Mnohokrát sa pýtame, ako vieme, že skutočne, opravdivo milujeme Boha. Svätá Edita Steinová nám dáva odpoveď: milovať človeka. V každom našom bratovi a sestre sa skrýva samotný Boh. Boh, ktorému mám slúžiť týmto spôsobom. Týmto praktickým spôsobom. Keď milujem blížnych, milujem Pána. Hneď sa nám bude ľahšie slúžiť, keď budeme mať vo vedomí tieto Kristove slová: „Čokoľvek ste urobili jednému z týchto maličkých, mne ste urobili.“

Taktiež v mesiaci august sa nám prihovára polský svätec a mučeník koncentračného tábora, svätý Maximilián Mária Kolbe. Jeho spomienka pripadá na 14. august, čo je predvečer slávnosti Nanebovzatia Panny Márie. Svätý Maximilián založil svoj vzťah k Ježišovi práve na ceste k nemu cez jeho matku Máriu. Aj my si nezabudnime počas týchto prázdnin prehliť svoj vzťah k Panne Márii. Veď prázdninové dni nám ju pripomínajú niekoľkokrát. Avšak zostaňme ešte pri svätom Maximiliánovi. Zahynul v koncentračnom tábore v Osvienčime. Zahynul ako mučeník lásky. Obetoval svoj život namiesto svojho blížneho, ktorého tým zachránil. Bol mučeníkom lásky. „Láska bolí,“ hovorievala jedna svätica. Láska vyžaduje zapretie, zrieknutie sa. A to je i naša úloha, veď prázdniny určite prinesú nejednu takúto príležitosť, aby nám pomohli rásť v láske.

Na koniec prázdnin, presnejšie 29. augusta, si budeme pripomínať mučenícku smrť svätého Jána Krstiteľa. Postava tohto svätca nám môže pomôcť v akomsi spytovaní svedomia. Ján bol ten, kto prvý poukázal na Krista: „Hľa Baránok Boží“. Môžeme povedať, že doslovne svedčil o Kristovi. Bol priateľom Ženícha, ktorému bol nehodný rozviazať obuv na nohách, čím vyjadril svoju nesmiernu pokoru. Svätý Ján nás bude pozývať k zhodnoteniu tohto času voľna. Bude nás pozývať i k otázkam: Akými svedkami Ježiša sme boli my? Poukázali sme druhým na neho i počas týchto prázdnin?

Niekoľko svätcov, niekoľko ciest, ako sa i počas týchto prázdnin upevniť v láske k Bohu i človeku.

Sv. Maximilián Mária Kolbe založil svoj vzťah k Ježišovi na ceste k nemu cez jeho matku Máriu.

POZVANÍ NA SVADBU S JEŽIŠOM

Novokňazi 2010

Pán Ježiš na svadbe v Káne Galilejskej premenil vodu na víno v šiestich nádobách. Aj naši šiesti diakoni čakajú na vkladanie rúk otca biskupa a na konsekračnú modlitbu, aby im cez neho Pán vlival milosť posvätného kňazstva, a tak sa mohli rozdávať v službe jeho lásky a sviatostí tým, ktorí im budú zverení.

Každý z nich odpovedá na dve otázky – prvá je spoločná a je uvedená len na začiatku a druhú si z položených každý vybral sám.

1. O pár dní prijmeš milosť sviatosti kňazstva. Čo to znamená pre teba a čo chceš aby to cez teba znamenalo pre druhých?

HERMAN RÓBERT DOBRANSKÝ O.PRAEM

1. Kňazstvo vnímam ako nezaslúžený dar, ktorý dostanem nie pre svoje zásluhy alebo schopnosti. A zároveň aj ako tajomstvo, prečo práve ja. Veď ak sa v pravde pozriem na seba, sú odo mňa na túto službu hodnejší. Prečo ja, to vie len dobrý Boh, ktorý tento dar dáva tomu komu on chce. Avšak je isté, že Boh pozerá do srdca človeka, a preto najlepšie vie, komu ten dar dáva. To pre mňa znamená naučiť sa dennodenne objavovať pôsobenie Boha v mojom živote. A to isté učiť aj druhých, pomôcť im vidieť pôsobenie Boha v ich živote aj cez malé a na prvý pohľad nepatrné veci, a tak sa dennodenne nechávať prekvapovať jeho láskou.

2. Čo pre teba znamená výzva Pána Ježiša, aby sme sa milovali navzájom, ako on miloval nás?

John Powell SJ hovorí: „Je pravda, že ‚nie si nikto, pokým ťa niekto nemiluje‘. A ja si dovoľím dodať si niekto, lebo si Niekým – Bohom a ľuďmi milovaný. Je pravdou, že len ten človek, ktorý zakúsil lásku, je schopný milovať a môže rásť. Je to tvrdá, ale pravdivá realita ľudského života, ktorá inými slovami hovorí, že ak ma niekto miluje, napomáha moje ľudské a duchovné dospievanie.“

JÁN KRAUS

1. Pre mňa to znamená tak jednoducho povedané „svadbu s Ježišom“, teda úplné spojenie môjho života s jeho životom – spojenie v dobrom i v zlom. Akési naplnenie mojej túžby celý patriť jemu a plniť to, čo on chce robiť tu na zemi. A pre druhých? Hlavne plniť jeho zámery. Po svojom obrátení som spoznával, ako veľmi Boh miluje každého človeka, a ako nesmierne tých, ktorí sú od neho vzdialení. A keďže sú vzdialení, nevedia o jeho láske, a preto konajú tak, ako konajú. Veď my milujeme preto, lebo on prvý miloval nás (1 Jn 4,19). A tak by som veľmi chcel, aby všetci ľudia poznali túto jeho lásku.

2. *Ako chápeš výrok Pána Ježiša: „Milosrdenstvo chcem, a nie obeť.“?*

Pán Ježiš nám svojím životom ukazoval, že vzťah k Otcovi nespočíva v plnení určitých zvykov, teda v prázdnom prinášaní obiet, ale v opravdivej láske – v otvorenom srdci voči Bohu a aj voči blížnym. V počúvaní jeho hlasu a konaníu podľa neho. V otvorenom srdci voči blížnym aj s ich slabosťami tak, aké ho má Boh voči nám.

PETER ONDRÍK

1. Sviatosť kňazstva pre mňa znamená predovšetkým nezaslúžený dar od nášho Pána, ktorý dostávam len a len z jeho milosrdnej lásky. Taktiež to pre mňa znamená stať sa druhým Kristom v službe, láske, pokore, proste vo všetkom. Myslím si, že nikdy sa nedá úplne pochopiť tajomstvo tejto sviatosti, treba ju však poriadne žiť, pretože je to veľká zodpovednosť pred naším Pánom a voči každému človekovi, ku ktorému budem poslaný. Pre druhých chcem prostredníctvom tejto sviatosti sprostredkovať živého Ježiša Krista a jeho kráľovstvo ako kráľovstvo lásky, pokoja a nádeje.

2. *Ako vnímaš radu pre kňaza: „Stať sa nástrojom v rukách Božích.“?*

Stať sa nástrojom v rukách Božích znamená pre mňa to, aby som sa úplne pripodobnil Ježišovi Kristovi, aby som nežil už ja, ale vo mne žil Ježiš Kristus. Len takto je človek schopný plniť Božiu vôľu a byť vnímavý na vnuknutia Ducha Svätého. Byť nástrojom v jeho rukách je tiež úplná odovzdanosť a dôvera jedine nášmu Pánovi.

ERIK HANZEN

1. Pre mňa znamená v prvom rade nezaslúžený dar od Boha, ktorý dostávam z jeho nesmiernej lásky. Chcem sa snažiť, aby som bol úplne zjednotený s Ježišom vo všetkom. Chcem mu byť úplne odovzdaný a byť mu neustále k dispozícii. Plniť všetko, čo práve od mňa žiada. Práve preto prosím Božiu matku, aby mi čo najlepšie a najvernejšie pomohla plniť Božiu vôľu. Ona to dokázala najlepšie. Pre druhých by som chcel, aby bol ohlásený a spoznaný Ježiš Kristus, aby ľudia v dnešnom svete, ktorý mnohokrát zraňuje srdce človeka, vedeli, načo sú tu. Aby vedeli, že každý jeden človek má svoj cieľ, ktorým je Boh, a že len on naplní naše srdce dobrotou, pokojom a láskou. Kristus nám túto lásku dokazuje najmä vo svätej omši a vo sviatostiach, predovšetkým vo sviatosti zmierenia.

2. *Ktorí ľudia budú podľa teba najviac potrebovať tvoju útechu?*

Dnes si veľa ľudí nosí so sebou zranenia nielen z rozpadnutých rodín. Skúšajú rôzne spôsoby liečby, ale mnohí z nich ešte neboli liečení uzdravujúcou živou vodou, ktorú im môže dať len Pán Ježiš. Ja im ju chcem podávať najmä vo sviatosti Eucharistie a sviatosti zmierenia, aby im Kristus uľahčil ich ťažkosti a privinul si ich bližšie k svojmu srdcu.

JÁN STREČOK

1. Byť kňazom pre mňa znamená predovšetkým oslovovať v ľuďoch to, čo je v nich dobré, a tak im dopriať aj uzdravujúcu Božiu lásku. Jedným slovom, v každom človekovi nájsť niečo, od čoho sa dá odraziť a vychádzať, podobne ako to robil Ježiš. On sa vždy na človeka pozeral s láskou, očami srdca. A preto aj kňazstvo, ktoré onedlho prijmem, pre mňa znamená hlavne nutnosť neustále učiť pozeráť sa na druhých očami srdca a to isté učiť aj druhých.

2. *Dnešná doba si vyžaduje kňaza poctivo pripraveného na aktuálne výzvy doby. Ktorú z nich považuješ za najdôležitejšiu?*

Svätý Otec Benedikt XVI. hovorí o dnešnom človekovi, ako o tom, ktorý je zameraný len na seba, na svoje vlastné „ja“ a zabúda na druhého človeka, na „ty“.

Stáva sa tak chorým predovšetkým na lásku. A skutočne, dnes svoje šťastie často vidíme v uspokojení vlastných túžob a potrieb, no popri tom zabúdame všímať si iných. Z tohto prameňa všetky výzvy dnešnej doby. Pravé šťastie a radosť však spočívajú hlavne v tom, že v živote máme všetci možnosť urobiť šťastným nielen seba, ale aj druhého človeka. O tom je kresťanstvo, o tom je kňazstvo a o tom má byť aj život každého jedného človeka. Preto najväčšou výzvou a zároveň aj riešením je pravá láska, ktorá rastie rozdávaním.

VILIAM VLČKO

1. Pre mňa to znamená nesmiernu vďaku Pánovi za dar sviatosti kňazstva. Naplnila sa tak moja 39-ročná túžba. Uvedomujem si zodpovednosť za poslušnutie hlasu Božieho vo mne, ktorý ma k tejto sviatosti zavolať, a som veľmi šťastný a naplnený radosťou. Chcem, aby druhí boli vytrvalí na ceste za hlasom Pánovým a aby sa nebáli prijať zodpovednosť za povolanie. Naplno chcem slúžiť Cirkvi a všetkým tým, ktorých mi Pán pošle do cesty, aby sme sa mohli spoločne stretnúť s milovaným Bohom v Božom kráľovstve.

2. *Pán Ježiš bol ľuďom blízko. Ako im túto blízkosť chceš prejavovať ty?*

Chcem nasledovať Pána Ježiša a s jeho pomocou robiť a žiť tak, aby som bol ľuďom blízko. Chcem ich ďaleko viac počúvať, ako im rozprávať, aby som ich dobre poznal, a tak im mohol čo najlepšie pomáhať a poradiť na ich ceste za Pánom.

Týmto našim bratom, ktorí idú posväcovať tento svet, taký hladný po hlásaní Radostnej zvesti, vyprosujeme od nášho Pána všetky milosti, ktoré budú potrebovať na svojej ceste najzodpovednejšej služby – služby starosti o duše.

Za odpovede zo srdca ďakuje Ján UHNÁK, 4. ročník

Kňazská vysviacka bude vo Farskom kostole Nanebovzatia Panny Márie v Banskej Bystrici 19. júna 2010 o 10.00.

SAMPORSKÍ BENEDIKTÍNI

Na svätodušný pondelok 24. mája 2010 bol posvätený benediktínsky Kláštor premenenia Pána v Sampore. Pri tejto príležitosti vám chceme predstaviť samporských benediktínov a ich niekoľkoročnú snahu stavby nového duchovného centra v našej diecéze.

Návrat benediktínskych mníchov na Slovensko sa uskutočnil 1. septembra 2003 po viac ako dvestoročnej absencii tohoto rádu na našom území. Veľkú zásluhu na tom mal banskobystrický diecézny biskup Mons. Rudolf Baláž, ktorý v roku 1998 uvoľnil dvoch diecéznych kňazov, Vladimíra Kasana a Blažej Škvarku, zo služby pre diecézu do benediktínskeho Opátstva sv. Petra a Pavla v Tynci pri Krakove. Tu prešli päťročnou formáciou, 11. júla 2003 zložili doživotné sľuby a v spomínaný dátum sa vrátili spolu s bratom Ľukaszom na Slovensko. Počas ich príchodu sa v Tynci pripravovali na mníšsky život už ďalší traja slovenskí mnísi. Na Slovensku dostali od kňaza Antona Fritza neobývanú faru v dedinke Bacúrov pri Zvolene, ktorú bolo potrebné zrekonštruovať. Počas tejto rekonštrukcie sa však už myslelo aj na ďalší cieľ, ktorý bol pred nami, a to postaviť nový benediktínsky kláštor, v ktorom by sme mohli rozvíjať našu benediktínsku spiritualitu, a tiež z nej trochu ponúknuť aj hosťom, ktorí by mohli do tohoto kláštora na pár dní prísť. A tak bol už 12. septembra 2003 v Banskej Bystrici počas návštevy Svä-

tého Otca Jána Pavla II. požehnaný základný kameň pre nový benediktínsky kláštor.

V Dome sv. Benedikta v Bacúrove sme sa okrem prác, ktoré boli potrebné na obnovenie domu a okolia, venovali aj malému hospodárstvu, prijímaniu hostí, aj keď v provizórnych podmienkach a menšom počte, a tiež sme začali oboznamovať ľudí po celom Slovensku s benediktínskou spiritualitou a s možnosťou návštevy nášho kláštora. Tieto prezentácie nášho rádu po slovenských farnostiach boli tiež spojené s možnosťou podporiť stavbu budúceho kláštora. Tá sa začala pomaly stávať skutočnosťou. 26. júna 2006 Mons. Rudolf Baláž za účasti tynieckeho opáta o. Bernarda Sawickiego OSB, mníchov tohoto kláštora a veriacich požehnal

sedemhektárový pozemok v Sampore pri Sliachi, ktorý sme dostali vďaka prajnosti vtedajšieho farára v Sliachi Petra Hudeca a veriacich. V októbri 2006 sa vykopali základy a začalo sa so stavbou Kláštora premenenia Pána.

Do roku 2010 sa spoločenstvo slovenských mníchov rozrástlo na deväť, pričom v našom materskom kláštore v Tynci sú ďalší štyria vo formácii. Takže Pán požehnáva nielen stavbu kláštora, ale dáva nám aj nové povolania k mníšskemu spôsobu života, a tak aj možnosť obnovy benediktínskej spirituality na Slovensku.

Pred pár dňami 24. mája 2010 otec biskup Rudolf Baláž posvätil za účasti dvoch biskupov a opátov Kostol premenenia Pána v Sampore. Historickú spätosť s našimi dejinami podčiarkol svojou účasťou i darom relikvií sv. Andreja Svorada a Beňadika nitriansky biskup Mons. Viliam Judák z mesta, kde sa nachádzalo prvé benediktínske opátstvo na Slovensku. Dnes však stojíme pred ďalšou etapou nášho života. Dátum posviacky kostola je zároveň dátumom, kedy tyniecky opát o. Bernard Sawicki OSB povýšil slovenskú komunitu

na Sampore na jednoduchý priorát. V tento dátum začíname život v našom novom kláštore. Opúšťame Bacúrov, v ktorom sme začínali našu mníšsku púť a prežili sedem pekných rokov, a odchádzame do nového kláštora v Sampore. Ako dieťa, ktoré opúšťa svojich rodičov, aj my plní nádeje a očakávania začíname akoby odznovu, ale predsa už trochu skúsení. A tak v tom, čo nás čaká na novom mieste, chceme podľa slov apoštola Petra, aby bol vo všetkom oslávený Boh, ako nám to pripomína aj svätý Benedikt vo svojej regule.

br. Igor HAJAS OSB, 1. ročník
foto: archív; Dominik Jáger

PRAVDIVÝ K SEBE AJ VOČI BOHU

*Meno **JÁN BUC** poznajú mnohí aktívni mladí kresťania ktoréhokoľvek vyznania. Ako prednášajúceho ho totiž mohli stretnúť už na veľkom počte mládežníckych stretnutí, koncertov chvál či festivalov. Nám bohoslovcovi sa podarilo stretnúť sa s ním v deň marcovej duchovnej obnovy v badínskom seminári, keď upriamili naše zraky najmä na aspekt povolania k službe. Popri starosti o náš duchovný rast si našiel čas aj na krátky rozhovor, aby ste sa s ním mohli stretnúť i vy, naši čitatelia...*

Otec Ján, mohli by ste našim čitateľom v krátkosti načrtnúť svoj životopis?

Pochádzam zo Spišskej Teplice, najkrajšej dediny pod Tatrami (smiech), kde som chodil aj na základnú školu. Na strednú som chodil na strojnícku priemyslovku v Poprade. Celý život som si myslel, že budem to, čo otec, teda strojár, ale Pán Boh

to chcel inak. Obrátil som sa, on ma zlomil a povolal k tomu, aby som šiel študovať a stal sa kňazom. A tak som išiel do Spišskej Kapituly, kde som študoval teológiu a po šiestich rokoch som bol vysvätený na kňaza. Prvé tri roky kaplánstva som pôsobil v Žakovciach, kde je farárom Maroš Kuffa a kde sme sa spoločne starali o bezdomovcov. Následne som mal ako riaditeľ na starosti Charitný dom sv. Jána Boska v Spišskej Kapitule, kde boli starí kňazi a aj starší ľudia laici. Potom, po dvoch rokoch, som začal naplno pracovať s mládežou. Odvtedy som stále výpomocný duchovný vo Važci s tým, že najprv som bol riaditeľom Komisie pre mládež v Spišskej diecéze, čo ostalo aj doteraz – máme tri centrá, ktoré pomáhajú spravovať – a potom som sa stal predsedom Združenia kresťanských spoločenstiev mládeže a tajomníkom Rady pre mládež a univerzity KBS. To sú hlavné náplne toho, čo robím doteraz.

Venujete sa teda najmä mládeži. Aký máte recept na to, aby sa kňaz dokázal mladým dnešnej doby priblížiť?

Myslím, že prvá vec, ktorá je dôležitá, je, aby sme sa naučili mladých počúvať a vnímať to, čo prežívajú. Zdá sa mi, že niekedy máme v sebe nastavené štruktúry, ako to funguje, a pritom nevnímame, kde ten mladý je a čo prežil v rodine, aké je jeho sociálne zázemie, čo prežíval v škole, aké má vzťahy či zranenia. Počúvať, milovať a byť s mladými – nič iné sa tam robiť nedá. Myslím si, že to funguje stále. Mladí ľudia vedia vycítiť, že človek má o nich naozaj záujem, že to nie je niečo formálne, niečo hrané.

Je viera mladých ľudí dneška iná ako viera mladých napríklad pred desiatich rokov?

Neviem, či by som hovoril o viere, lebo viera v Boha je stále tá istá. Skôr prežívanie a hľadanie viery je, myslím, v dnešnej dobe oveľa náročnejšie. Doba sa veľmi prudko mení a posúva. Dnes je drvivá väčšina mladých ľudí zavesená na internete, je tu nový fenomén Facebooku, kde mladí komunikujú s priateľmi, a veľakrát sa stráca osobná komunikácia, osobné stretávanie. Myslím si, že v každej dobe sa nájdu mladí aj takí, aj takí, ba dnes je možno ešte ťažšie udržať tie hodnoty, ktoré sú správne, lebo všetko sa

relativizuje. Aj tie hodnoty, ktoré žijeme ako kresťania, začínajú byť pre mladých ľudí akési relatívne, najmä čo sa týka rodiny, smerovania, úcty k blíznym, k starším, k pravde, spravodlivosti. Všetko sa zovšeobecňuje. V médiách, v politike a niekedy aj v Cirkvi vidíme, že hodnoty nie sú brané tak celkom úplne. Mladí si potom myslia, že je to normálne.

Vo svojom pôsobení sa často stretávate s kresťanmi iných vyznaní. Čo pre vás znamená ekumenizmus?

Ekumenizmus? Myslím, že je to stretávanie sa s bratmi. Keď som ja bol na takom stretnutí, ktoré robili bratia z iných kresťanských Cirkví, prvýkrát, bol som prekvapený z toho, ako profesionálne to dokážu urobiť. A postupne sme sa spriatelili. Ekumenizmus je pre mňa zápas, zápas o jednotu vo viere v Boha, o spo-

Na stretnutí s aktivistami z iných kresťanských cirkví: „Ekumenizmus je pre mňa stretávanie sa s bratmi.“

luprácu, a preto je to niekedy bolestivé, lebo aj rozdelenie je bolestivé. Ale to nebo je len jedno a tam budeme všetci spolu. Ten zápas, hľadanie spoločných plôch, pri ktorom sa vieme podeliť, spriateliť, ťahať za jeden povraz, je pre mňa veľmi silnou motiváciou a pomáha mi kráčať ďalej.

Ste rád, že ste kňazom?

Áno a určite by som to nikdy nemienil. Je to to, v čom som sa naozaj našiel. Pán Boh mi v srdci, keď som prežil svoje osobné povolanie, povedal: „Ty budeš mojím služobníkom!“ Ja som bol ešte vtedy naivný malý chlapec, tak som povedal, že dobre, no celkom som nechápal, čo som vtedy urobil. Keď mi to došlo, tak som o tom príliš neuvažoval. Išiel som za tým, a nikdy som to neolutoval. Napíňa ma to, baví ma to, som šťastný, že som kňaz. Nehovorím, že je to jednoduché. Je to ťažké, ale som šťastný.

Na stretnutí mladých EMfest: „Dôležité je mladých počúvať a vnímať to, čo prežívajú.“

Čo považujete pre bohoslovca za najdôležitejšie v jeho formácii?

Musí byť pravdivý. Pravdivý k sebe a pravdivý aj voči Bohu. Nebyť polovičatý, lebo polovičatosť a kompromisy sa neoplatia. Ono sa to vráti ako bumerang. Kadiaľsi sa to prederie cez to, čím to prikryjem, a bude to raz vidno – nič neostane ukryté. A preto treba byť úplne nasadený pre Božie veci. To, čo je, myslím si, veľmi dôležité, je modlitba a adorácia. Toto je niečo, čo bolo v seminári pre mňa nosným stĺpom. Samozrejme, aj vzdelanie, a štúdium je niečo veľmi podstatné a dôležité, ale modlitba a adorácia, to je to, čo posúva charakter, vnútro, osobnosť k Bohu.

Hoci sa tento rozhovor uskutočňuje ešte v čase predveľkonočnom, naši čitatelia sa s ním zoznámia až koncom júna. Čo by ste im zaželeli do horúcich letných dní?

Ja mám veľmi rád dovolenku. Čas, keď sa môžem zastaviť, vypnúť veci každodenné a viac čítať, viac len tak oddychovať a rozmýšľať, myslieť na dobré veci, niečo si zahrať a trochu si zašportovať. Toto všetko je potrebné. Prajem im, aby aj prázdniny a dovolenky boli niečím, čo nám pomôže oddýchnuť si, aby sme potom s novými silami mohli pracovať pre Božie kráľovstvo.

Mnoho Božími milosťami naplnených dní vyprosuje a za rozhovor ďakuje

Dušan RONČÁK, 3. ročník
foto: archív Jána Buca; emfest.sk

Chytať a byť chytaný... v žite

Toto nebude zvyčajná recenzia, ale skôr osobné svedectvo o knihe. Pretože toto ani nie je obyčajná kniha, ale skôr osobné svedectvo o živote. O živote niekoho, kto chytá v žite a aj je v žite sám chytaný. O živote Marušky Kožlejovej.

Prečítal som už veľa kníh, ale len dve za dva dni. Táto kniha ma však „dostala“ hneď v kníhkupectve. Názov *Ako chytať v žite* je parafráza titulu slávneho Salingerovho románu *Kto chytá v žite*. Snom jeho hlavnej postavy sa stane stáť na pokraji žitného poľa, v ktorom sa hrajú deti, a dávať pozor na to, aby sa žiadne z nich nezrútilo do priepasti (dospelosti) a neublížilo si. Názov knihy som poznal, ale donedávna som ani netušil, čo chytať v žite znamená. Až kým ma jedna dievčina „nenachytala“, že to neviem... A rozhodnutie knihu si kúpiť bolo na svete. Keďže ako anotácia ku knihe mi poetické výpovede osobností na jej prebale nestačili, hnaný zvedavosťou som sa pustil do čítania. Pred tým, než ju darujem spomenutej dievčine.

Kniha je rozdelená do dvoch celkov. V prvej časti rozpráva Maruška o tom, ako chytala v žite ona „svoje“ deti a pomáhala im rásť a dozrievať na doraste (v „katolíckej reči“ toto „evanjelické slovo“ prekladáme ako *stretko*). V druhej časti zas podáva autorka svedectvo o tom, ako bola ona chytaná (neznášam trpné rody, ale tu musím...) a ako sama dozrievala v ďalekom svete mimo domova.

Že príliš jednoduchá osnova? Možno. Ale na tejto knihe zložitost' deja vôbec nie je podstatná. To, čo ju robí čarovnou a krásnou, je schopnosť, ako mladá spisovateľka zachytáva svoje prežívanie vzťahov a udalostí. Zračí sa tu rozmanitosť charakterov ľudí, optimistický prístup ku každému, koho jej Boh posielal do cesty, farebnosť rozprávania spojená s darom vidieť všade Božiu lásku a moc jeho drobných i veľkých zázrakov a nadovšetko dôvera v prítomnosť Pána, ktorá prežaruje komplikované i jednoduché a umožňuje jej samej letieť na krídlach Božej nehy a niesť jeho posolstvo evanjelikom, katolíkom i neveriacim, všetkým, ktorí sú aspoň chvíľu ochotní počúvať Boha v človeku, hoci možno ani sami nevedia, že to k nim hovorí On sám.

V osobnom príbehu Marušky Kožlejovej sa istotne – podobne ako ja – nájdú mnohí. Ak nie priamo, aspoň prenesene. A ak ani to, pre každého je pripravený a pútavým spôsobom namaľovaný obraz *Ako chytať v žite*.

Maruška Kožlejová: *Ako chytať v žite*. Bratislava : Porta libri, 2009. 195 s.

Dušan RONČÁK, 3. ročník
foto: obálka knihy

Diakoni majú osobitným
spôsobom účasť
na Kristovom
poslaní
a na jeho
milosti.
KKC

Naši noví diakoni

Šimon Stančík, Tomáš Štefina, Peter Baláž

Na rozlúčku s otcom rektorom...

Keď 1. júla 1999 nastupoval na miesto moderátora štúdií a rektora kňazského seminára v Badíne zvolenský dekan Mons. Vojtech Nepšinský, vtedy ešte netušil, že k jeho 25 ročným skúsenostiam z pastorácie sa pridá 11 rokov skúseností z formácie budúcich kňazov pre Banskobystrickú diecézu. Svojím postojom či jemu charakteristickým prístupom poznačil niekoľko generácii mladých kňazov, ktorí si budú určite dlho naňho spomínať. Avšak pri formovaní iných, aj on sám musel prechádzať svojou vlastnou formáciou, ktorá ho urobila vnímavým nielen na potreby Cirkvi, ale aj súčasnej generácie nových kandidátov na kňazstvo.

Po týchto rokoch služby kňazskému semináru sa 1. júla 2010 vracia znovu na svoje predchádzajúce pôsobisko, aby sa venoval tým, ktorých ako dobrý pastier ešte stále mnohých pozná po mene a nosí ich vo svojom srdci. Naďalej však zostáva vedúcim Katedry liturgiky, aby našim študentom odovzdával svoje bohaté vedomosti o posvätnéj liturgii.

Drahý náš spolubrat Vojtech!

Sme radi, že sme mohli s Tebou spolupracovať pri formácii našich budúcich spolubratov. Vďaka za každú radu, povzbudenie a bratskú otvorenosť. Do ďalšej služby Ti spoločne žehnáme a želáme veľa Božích milostí a chuti znovu začínať tam, kde si pred niekoľkými rokmi končil.

Za kolegov predstavených
Lubomír Grega, špirituál

Žiadna z nás možno ani len netuší, čo všetko taká služba rektora seminára obnáša a len sám Boh vie, koľko obiet Vás stála. No sme Vám nesmierne vďačné za to, že ste ju vykonávali vždy s radosťou a ochotou. A tak ako sme Vás doteraz sprevádzali svojimi modlitbami, budeme Vám aj naďalej vyprosovať Božie požehnanie a potrebné milosti.

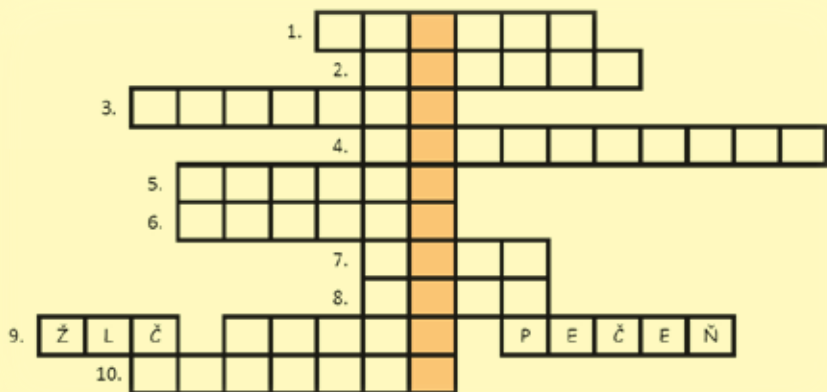
Za komunitu sestier
sr. Benigna SDR

K týmto poďakovaniam sa pripájame aj my bohoslovci. Otec rektor, máme Vás radi ako svojho starostlivého duchovného otca, ktorý s láskou priniesol za nás veľa tichých obiet. Z hĺbky našich srdc Vám vyprosujeme veľa Božích milostí na Vašom staronovom mieste pastorácie Vašich ovečiek, ktoré sa môžu tešiť na návrat dobrého pastiera.

Tajnička

Drahí čitatelia! V tomto čísle sme vám – ako novinku – pripravili aj malú jednoduchú tajničku. Na jej otázky budete vedieť odpovedať, keď si prečítate Sväté písmo, konkrétne Knihu Tobiáš. Pri správnom vyplnení tajničky sa dozviete meno jedného z Pánových apoštolov. Pošlite nám jeho meno a kto nám ešte pripíše, čo tento apoštol hovorí o Pánovi Ježišovi, a bude vyžrebovaný, dostane aj vecnú prémii. Prajeme vám veľa zábavy a pevné nervy. Nech vám čítanie Knihy Tobiáš prinesie nielen správne riešenie tajničky, ale aj veľa duchovného povzbudenía v nastávajúcich dňoch

1. Ako sa volal človek, od ktorého mal ísť Tobiáš vybrať uložené peniaze?
2. Ako sa volal otec Sáry, ktorý býval v meste Ektabany?
3. Kto sa staral dva roky o výživu slepého Tobiho, až kým neodišiel do Elymaidy?
4. Koľko rokov mal Tobi, keď zomrel?
5. Ako sa nazýva krajina, v ktorej býval ten, u ktorého Tobi uložil peniaze?
6. Ako sa volala osoba, ktorú poslal Boh uzdraviť Tobiho a pomôcť Sáre a Tobiášovi?
7. Ako sa volal otec Tobiáša?
8. Ako sa volal prorok, na ktorého slová si spomenul Tobi po tom, čo pochovával jedného zo svojich bratov?
9. Ktoré orgány vybral Tobiáš z ryby, keď ju vypitval?
10. Ako sa volal zloduch, ktorý zabil sedem mužov, za ktorých bola vydatá Sára?

Riešenie tajničky nám môžete poslať na náš e-mail alebo bežnou poštou. Obidve adresy nájdete v tiráži časopisu vo vnútornej strane obálky.

Prajeme Vám mnoho zábavy i poučenia!

(-pi-)

dodá LÚČ

Život pod hviezdami

*Sú sychravé hviezdy, také sychravé,
že sme len na ne pozerali v záhrade.*

*Ako omráčení hľadeli sme na svet,
ako môže človek za pár rokov dospieť.*

*Dospieť a dospievať svoju poslednú pieseň,
veď život je nielen radosť, ale aj tieseň.*

*Preto Božie požehnanie je nielen v ústach med,
ale aj pokoriť sa do prachu a vrátiť sa späť.*

*Ako plynie život, hviezdy sa tratia,
buď zaniknú, alebo sa navždy stratia.*

*Zas prídu nové, tie vymenia staré,
preradujeme rýchlosť na životnej dráhe.*

*Z miliárd hviezd neba, len jedna je večná,
tá, čo žiari stále a je nekonečná.*

*Dáva hviezdám večnosť a dáva im význam.
Ak pre ňu stratím všetko, len tak ju získam.*

Peter Píš